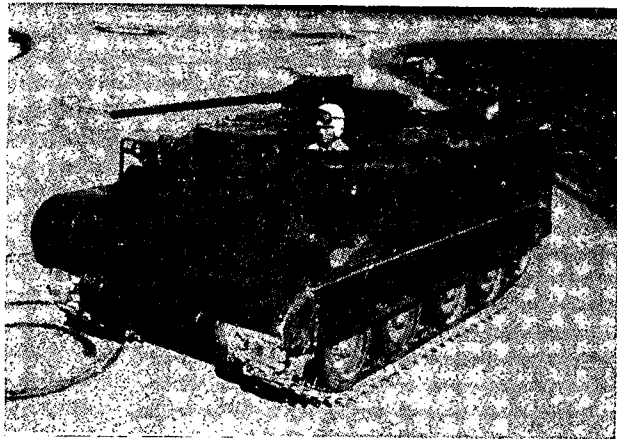

החרמ"ש

יעוד, תקנים ולחימה

עמידור ב'

ובעקבות זה, כנראה, התעוררה גטיה לבדוק מחדש את נושאי החרמ"ש, במגמה להפכו לחיל-לוחם ברכוב, שונה לגמרי מן ה"חיר" הרגיל. בצבאות המערב הופיעו כבר דגמי נגמ"שים מתאימים ללחימה, המבשרים על השינוי. דעתי, וחושבני שגם דעתו של הישראלי המתעניין בנושא, מקורה בהתרשמות ממאמרים המטפלים במסקנות על תפישות החרמ"ש השונות. תפיסות אלו הן תולדות תנאו המיוחדים של כל צבא וצבא, לכן קשה וגם מסוכן ללמוד מהן. מסקנות אלו הן "בניין-העל", שהוקם על בסיס הנחות יסוד מסוימות. הנחות אלו, ועיקרי הבנין שהוקם מעליהן, אנסה להעלות במאמר זה.

הנגמ"ש האמריקאי M-113

אופי החרמ"ש ויעודיו - כחיל מסוג מיוחד

מינוע אמצעי-הלחימה ביבשה ושריונם ופיתוח העצמה האוירית לא גרעו כלום מעצם חשיבותו הטקטית של החיל הרגיל בלוחמת היבשה, וגם עתה אין לו תחליף בקרב-מגע הדוק. אולם כדי שלא ישמש מכשול ליחידה ולעוצבה הממונ-

המאמר מביע את דעותיו ותפיסותיו האישיות של המחבר בנושא החרמ"ש. קוראי "מערכות" מוזמנים להגיב על המאמר.

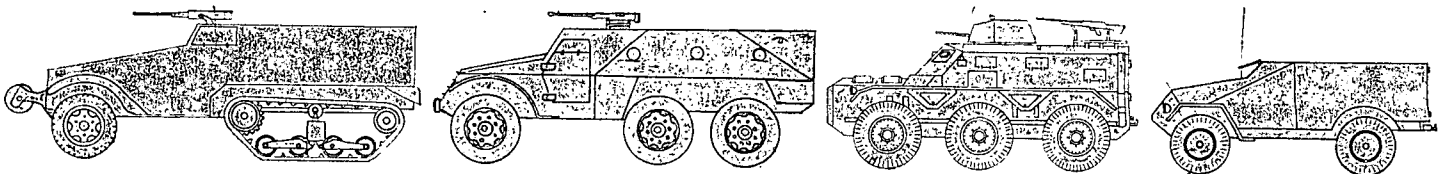
מבוא

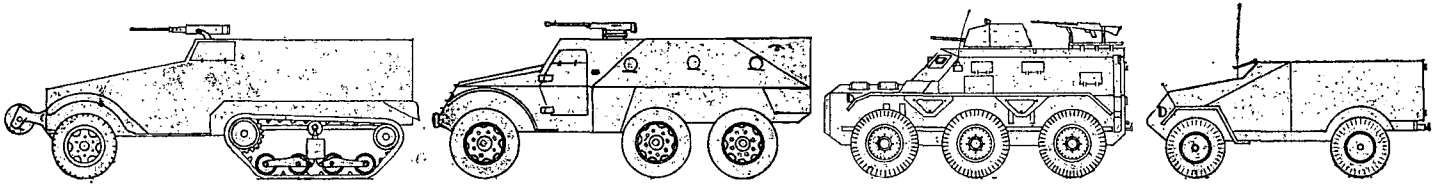
בעת האחרונה חלה, סוף סוף, במרבית צבאות העולם, התעוררות רבה בענין החרמ"ש. במלחמת-העולם השניה לא קיים אף צבא חרמ"ש של ממש: הבריטים במדבר המערבי הסתערו במשאיות בעקבות טנקים*; הרוסים שלחו את יחידות ה"חיר" שלהם אל מול היעדים הגרמניים, כשהן לוחמות רגלית או נישאות על גבי טנקים; האמריקאים והגרמנים השתמשו אמנם ב"חל"מים, אך אלו נועדו בעיקר להסעה ולא ללחימה.

לאחר מלחמת-העולם השניה בנו האמריקאים וצבאות המערב האחרים נגמ"שים סגורים באיכות מעולה, אולם היה זה כורח הסעת הרגלים בתוך שדה-הקרב הגרעיני שדחף ליצירתם, ולא הכונה להפעילם כרכבי-משורין לוחם. הרוסים יצרו נגמ"שים מוצלחים כשלעצמם (BTR-152), אלא שהם לא התאימו לשדה הקרב הגרעיני, וקשה מאד היה ללחום מתוכם. כל הצבאות הללו ראו בחרמ"ש חיר" רגיל, אשר הוסע בנגמ"שים עד ליעד, ושם ירד ונלחם רגלית. רק בצבא אחד התפתח החרמ"ש בכיוון מנוגד: הצרפתים החליטו שהחרמ"ש שלהם לא ירד מן הנגמ"שים "כל עוד יכולים הם לנסוע", אפילו בעת לחימה בשטח מיוער! ("מגמות בארגונו וחיימושו של חיר", מאת אל"מ בריסבר, "מערכות" קמ"ב, עמ' 15); וזאת על-אף העובדה, שבמצב כזה הנגמ"ש הוא — כהגדרת קצין בריטי, במאמר הנ"ל — "ארון מתים עשוי פח לכיתה שלמה".

המערב-גרמנים בלבד קמו וייצרו חרמ"ש ראוי לשמו —

רק ב"גדודי-המנוע" הקטנים (אחד לכל בריגדה-משורינת), שנעו ותכופות לחמו, ב"נושאות-ברזן" זחליות ומשוריינות-למחצה ובטנדרים קלים, ונשאו עמם אחוזי גבוהים במיוחד של נשק אוטומטי ונשק נ"ט, ניכרו סימניה הראשונים של התפתחות טקטיקה, המבשרת במשהו את זו של אחדים מסוגי החרמ"ש החדיש — המערב.

מסוג חדש לגמרי, אשר למרות היותו גלגול של ה"ח"ר במלחמת-התנועה המשורינת ובשדה-הקרב הגרעיני, שונה הוא במיוחד בתכונותיו וביכולתו — ולכן גם ביעודיו, בתקניו ובאורחי לחימתו — מן ה"ח"ר הרגיל ומן השריון כאחד.

הנגמ"ש

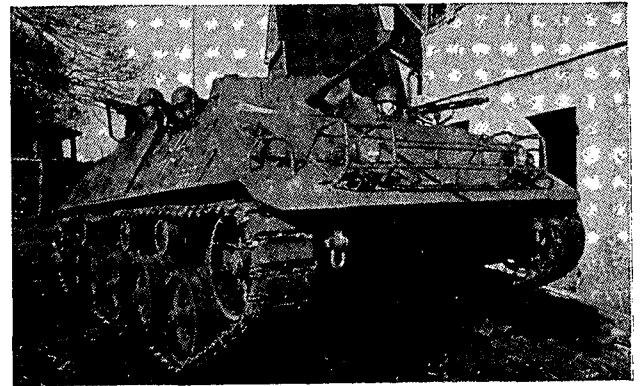
הנגמ"ש הוא כלי-הלחימה המקנה לחרמ"ש את אופיו המיוחד, ומבדילו מן ה"ח"ר הרגיל.

הנגמ"ש הוא רכב-קרב משורין קל. גודלו יותאם להסעת רגלים במספר זהה או קרוב לזה שבכיתת חי"ר.

נשק הסיפון הרצוי ביותר לנגמ"ש הינו תותח בן 20 מ"מ. מתוך מבחר הנשק הנוכחי זהו כלי-הנשק האוטומטי הגדול ורבי-העצמה ביותר, אותו ניתן להעלות על נגמ"ש, המיועד לנשיאת כוח-רגלי (נגמ"ש כיתתי), ולהפעילו ממנו בנוחיות. משום שהוא אוטומטי, בעל טוח ארוך יחסית ויורה תחמושת מגוונת (כולל נפיץ וחודר-שריון, שדי בו להדירת שריון-קל) — נותן תותח-קל זה סיוע מעולה לרגלים הרכובים, אולם גדלי והמקום הרב, יחסית, הנדרש לאיכסון תחמושתו, מונעים הצבתו על-גבי נגמ"ש כיתתי, שלא נבנה מלכתחילה למטרה זו. במקום תותח 20 מ"מ אפשר להסתפק במקלע כבד, אך אם נשק הסיפון יהיה קל מזה, יפלו עצמת-הדירתו וטוחו מן המינימום ההכרחי.

עות-משורינות בתוכן הוא כולו, צריך ה"ח"ר לנוע ולהי- לחם בקצב החילות האחרים. עליו להגביר את עצמת יחידותיו וגמישותו, כדי שיזדקק פחות לסיוע של טנקים וארטילריה.

אין צורך להעמיק בבדיקת האפשרויות הקיימות כדי להגיע למסקנה, כי מגבלות אלו של ה"ח"ר תבואנה על תיקונו, כשיעלוהו על רכב-קרב-משורין. מטרת רכב זה יהיו: ראשית — לשמש אמצעי הסעה אל שדה-הקרב ומש- טח-הלחימה עבור הרגלים הנוסעים בו בשעת הקרב; שנית

הנגמ"ש המערב-גרמני החדש

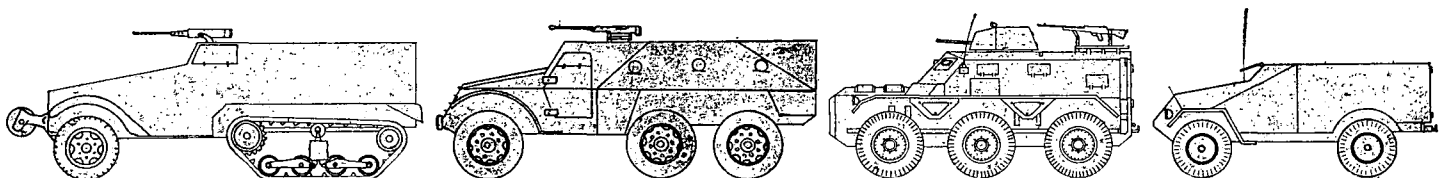
הנגמ"ש הסובייטי BTR-152

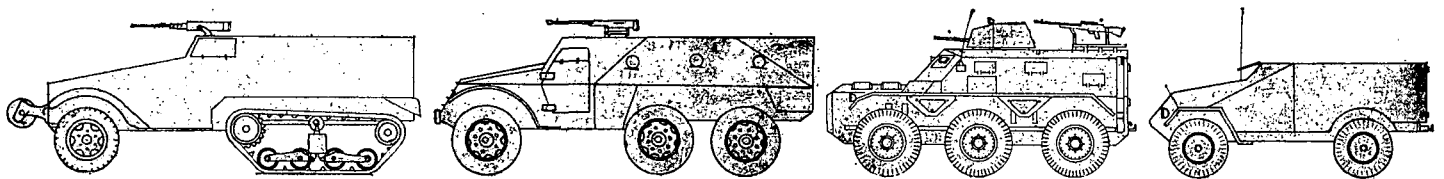
נשק הסיפון יותקן בצריח ולא על-גבי חצובה. הצריח נוח יותר לתפעול, נותן מחסה טוב יותר למפעיל נשק-הסיפון ומאפשר חסכון במקום, משום שהנשק מסתובב בו סביב

— חפיו וסיוע לפעולות הרגלים בכל צורות הקרב; שלישיית — כשהרכב בתנועה — להילחם כרכב-קרב-משורין. רכב זה הוא הנגמ"ש — נושא-הגייסות-המשורין.

צרתו התורשתית של החרמ"ש, בכל צבאות העולם, מקורה בעובדה, שהוא נוצר בשעתו לא מתוך השקפה רחבה ומרחי- קת-ראות, אלא כתוצאה מצורך ספונטני, מידי ודוחק של ציוות חי"ר לטנקים. כבר מלידתו לא היה החרמ"ש "שוה זכויות" לטנקים, אלא נחשב נחות מהם, כיון שלא נתכוונו יוצריו להביאו לעולם, אלא כדי לסייע להם. גרוע מזאת — כיון ש"סיוע לטנקים" היה ההקשר הסביר הראשון בו שמעו אנשים על החרמ"ש, נחקקה במוחם דמותו בצורתה המוגבלת הזו בלבד. דבר זה עמד — ועודנו עומד — על דרך התפתחותו של החרמ"ש.

בראש וראשונה יש להבין, כי החרמ"ש איננו "ה"ח"ר של השריון", כשם שאיננו "השריון של ה"ח"ר". הצירוף האור- גני של נגמ"ש + נשק סיפון + רגלים ונשקם, יצר חיל

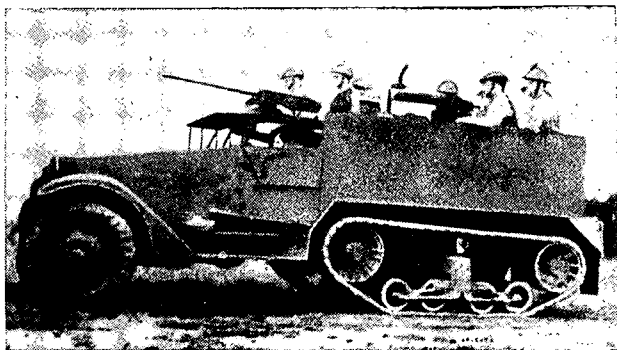

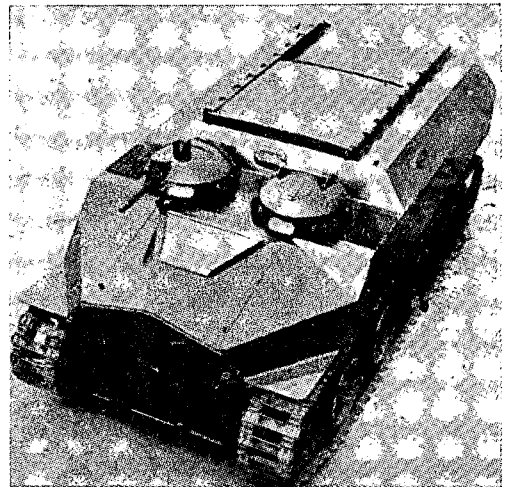
נגמ"שים מיושנים

מספר צבאות בעולם מפעילים עדיין נגמ"שים מדגמים מיושנים; הנפוץ ביותר מביניהם הוא הזחל"מ האמריקאי הנגמ"שים הללו אינם מצוידים בתותח 20 מ"מ, בגג משורין או בצריח כלשהו, ולכן אינם מתאימים ללחימה מתוכם בכלל, וללחימה או להסעת רגלים בשדה-הקרב הגרעיני בפרט. בעית התאמת הנגמ"שים המיושנים לצרכי הקרב המודרני איננה פשוטה, כיון שגודלם קבוע ומערכות-ההנעה, התמסורות

המפעיל. כיווני האש הצפויים הם החזית והאגפים, ולכן יימצא הצריח בחזית הנגמ"ש. גם מפקד הנגמ"ש חייב להמצא בחזית, במקום שממנו יוכל לשלוט על מקלען-הסיפון והרגלים, לנוט את הרכב ולכוון את הנהג.

ונגמ"ש האמריקאי M-2

הנגמ"ש הקנדי BOBCAT

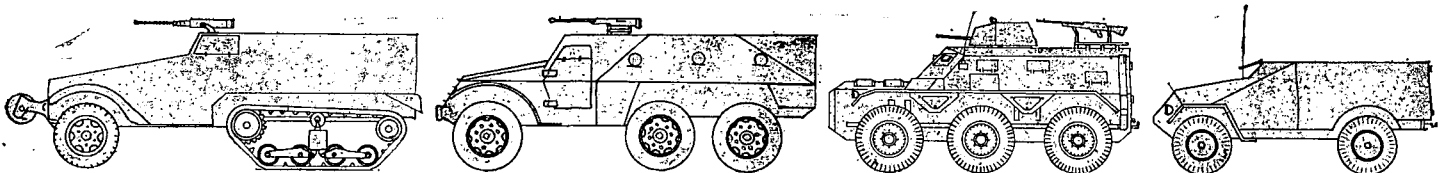
והשלד מתוכננים לעמוד בפני עומס מסוים בלבד. נראה לי, שיש להכניס בהם שינויים על פי הקיום הכלליים הבאים: כיון שאי-אפשר להתקין בהם תותח 20 מ"מ כנשק סיפון, יצוידו במקלע-בינוני, אשר יוצב בצריח קל. ב-BTR-152 ובזחל"מ האמריקאי אפשר להתקין צריח רק בחזית ומצד ימין, כיון שרק ממקום זה ניתן לפתוח באש-יעילה לחזית ולאגפים, בלי שמקלען-הסיפון יפריע לרגלים ולמפקד או יופרע על ידם. בשדה-הקרב המודרני גג משורין הוא חיוני. משתלם לנסות כל דרך אפשרית, כמו הקטנת משקל הדפנות על-ידי החלשת שריון העורף של הנגמ"ש והקטנת תא-הרגלים (אפילו יגרום הדבר קיצוץ במספר הרגלים), כדי להשיג רוח במשקל, שיאפשר להתקין את שריון-הגג בלי להגדיל את משקלו הקיים של הנגמ"ש.

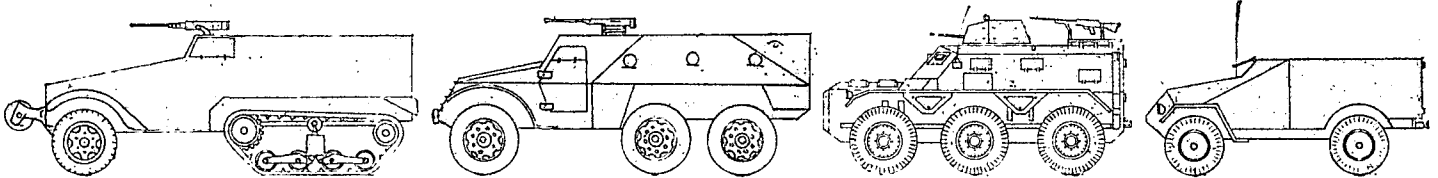
תקן יחידות חרמ"ש

את לחימת החרמ"ש, כסוג חיל שנועד למלחמת-תנועה, תאפיין השאיפה המתמדת ליצירת תנופה ולשמירתה. יחידת החרמ"ש,

שריון הנגמ"ש — הנגמ"ש ישא שריון קל, עמיד בפני רסיסים, בפני אש מנשק קל ובפני נזקי מוקשים. כמגן בפני אש-מלמעלה לסוגיה, יכוסה הנגמ"ש בגג-משורין, אותו אפשר יהיה לפתוח ולהזיז, כדי ללחום מתוכו. סידורים לאטימה גמורה ולסינון אויר ייעשו כנגד קרינה רדיואקטיבית וגזים. הנגמ"ש יהיה, כמובן, נייד ככל האפשר: בעל כושר אמפיבי ויביל-אויר.

דוגמאות לנגמ"שים, אשר תכונותיהם זהות או דומות לנגמ"ש המתואר כאן, אפשר למצוא, בשלבי פיתוח שונים, כמעט בכל צבאות מערב-אירופה ובעיקר בגרמניה. הגנה נ"מ — ככל רכב קרבי אחר, חייב גם הנגמ"ש לשאת עמו נשק להגנה נ"מ. עד שיפתח נשק מסוג Red Eye, יהיה צורך להסתפק בכלי-נשק אוטומטיים, שהטוב מביניהם הוא, כמובן, תותח הסיפון בן 20 מ"מ. לפי מיטב ידיעתי, נשק הסיפון בנגמ"שים המודרניים בעלי הצריחים איננו מותאם להגנה נ"מ. אם התאמת התותח אינה אפשרית מבחינה טכנית, יש להציב על-גבי הסיפון מקלע נ"מ נוסף, כפי שנעשה הדבר בטנקים.

ככל האפשר, כשהם מהוים גוש אחד — כך שבטיכומו של דבר אין קשיי השליטה מתרבים עד כדי להשפיע באופן בולט על מספר הרגלים. לחימה רכובה משפיעה בענין זה באופן „נייטרלי“, כיון שחשיבות מכרעת נודעת בה לעצמת האש ולא למספר הרגלים.

המצב האידיאלי אליו יש לשאוף הוא חימוש כל הכיתה ברובים אוטומטיים. אם אין הדבר אפשרי — יבוסס חימושה על מקלעים ותת־מקלעים, אולם יש להותיר בידה 2—3 רובים לצרכי הלחימה הרגלית.

נשק נוסף: בכל נגמ"ש ימצא גם כלי־נשק אוטומטי ארוך־טוח, אשר ישמש כבסיס אש במצבים, בהם אין הנגמ"ש יכול לעלות לעמדה ולהפעיל את נשק־הסיפון הקבוע. כן ימצאו בכל נגמ"ש גם מטול נ"ט ומרגמה קלה. תוספת נשק זו חשובה לא רק להגברת עצמתה המוחלטת של יחידת החרמ"ש, אלא גם — ואולי בעיקר — להגברת גמישותה הטקטית של יחידת החרמ"ש הקטנה. כלי־הנשק הנ"ל יופעלו בדרך כלל מן הקרקע, וכאשר לא יהיו בשימוש — ייקשרו להתקניהם בנגמ"ש, ומפעיליהם ילחמו כרגלים לכל דבר.

מחלקת החרמ"ש

מספר הכיתות במחלקת החרמ"ש שונה בכל צבא. נבדוק את האפשרויות הסבירות לאור דרישותינו העיקריות ממחלקת חרמ"ש:

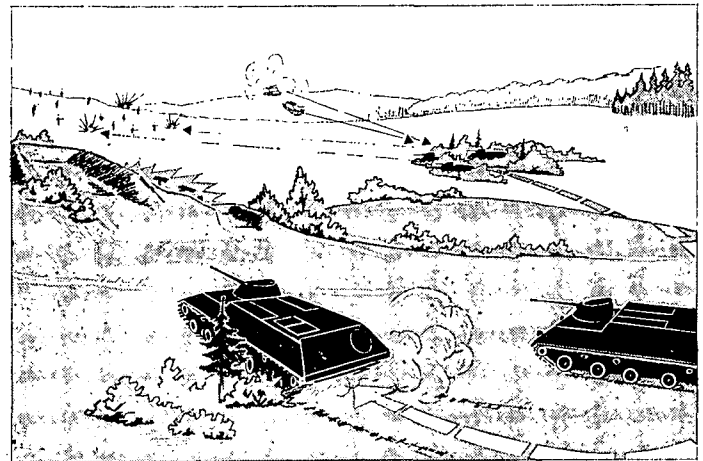
מחלקה בת 4 כיתות: נוקשה, מסורבלת, קשה לשליטה ואי־טיה בהרבה ממחלקה בת שלוש, או אפילו בת חמש כיתות. עיקר צרתה בכך, שהמ"מ כבול תמידית לאחד הצמידים במחלקה, ולכן מתקשה מאוד בשליטתו ונאלץ להניע את המחלקה בתנועה איטית של „צמד־בעקבות־צמד“ במקום „צמד מדלג־לפני־צמד“, אלא אם כן הוא מוכן להרשות לסמל המחלקתי להוביל במשך מחצית זמן התנועה — וזאת אסור להרשות. דבר נוסף, בתנועה מבצעית או בהסתערות היחס „מסתער־מתקדם — מחפה“ יהיה 1:3 או 2:2 — קטן מדי במקרה הראשון, וגורם לבזבז — בשני.

מחלקה בת 5 כיתות: עצמת האש שלה רבה מדי לדעתי — ומספר הרגלים אולי הוא גדול מהדרוש (כ־50). יש כאן כוח רב מדי כדי להילחם בכיתות אויב (חרמ"ש או חי"ר), וכוח מועט מדי כדי להילחם במחלקה.

מחלקה בת 3 כיתות נראית לי כאפשרות הרצויה מבין הש-

המבקשת להגיע לתמרינות מכסימלית, „נקרעת“ בין הדרישה להקטין את היחידה ולארגנה בצורה נוחה לשליטה, לבין דרישות עצמת־אש ורב־גוניות היכולת, המצריכות הגדלת היחידה וגיוון אמצעיה.

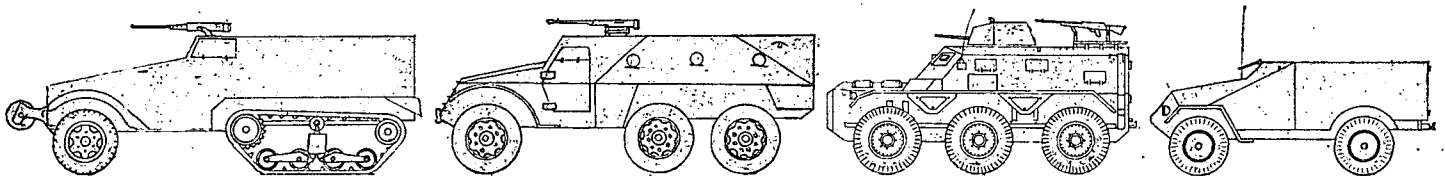
הפתרון לבעיה, מבחינת תקני־החרמ"ש, יתבטא במאמץ להקנות עצמה מכסימלית ליחידת־המשנה ולאמצעי הבודד, כך שאפשר יהיה לבנות יחידה קטנה בעלת תמרינות, שתהיה, עם זאת, רבת־עצמה ומגוונת ביכולתה. מתוך הגדרת יעודי־החרמ"ש אנו למדים, כי סדר־עדיפות הדרישות מכושר הלחימה של החיל הוא: ראשית — לחימה כשילוב אורגני נגמ"ש־רגלים; שנית — רכב משוריין קל (בתנועה); שלישית — לחימה כחי"ר רגיל.

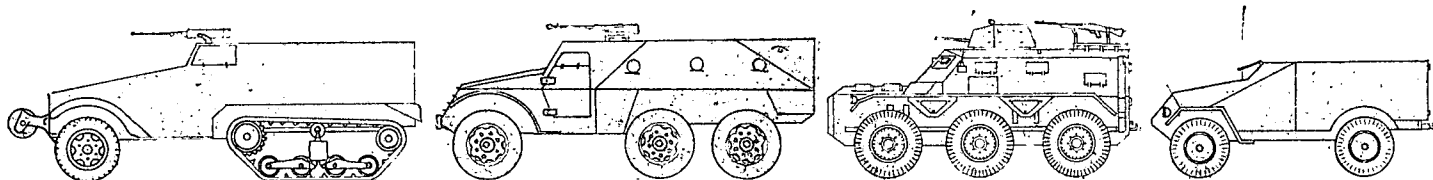

מחלקת חרמ"ש בהתקדמות בחיפוי הדדי

כיתת החרמ"ש

הכיתה היא יחידת החרמ"ש הקטנה ביותר, המורכבת — כשלמות אורגנית — מנגמ"ש אחד ומכוח־רגלים־נישא. מספר הרגלים בכיתה יהיה שווה או דומה לזה של כיתת חי"ר (כלומר — כ־10 איש). בעת לחימה רגלית — אשר בה אין הנגמ"ש משתתף כלל או רק מחפה מרחוק — הרי זו כיתת חי"ר לכל דבר. ברגע ראשון נראה, שלחימת רגלים עם נגמ"ש תחייב הקטנת מספר הרגלים בגלל קשיי שליטה. אלא שבצורת לחימה זו נעים הרגלים והנגמ"ש בקו ישר

קבועים. את הפקודות מעביר מ"מ החרמ"ש באמצעות סימנים מוסכמים. לכן אין כל צורך, שהסמל ימצא ליד המ"מ, והוא יכול לשמש כמפקד הכיתה השלישית במחלקה. בעת שיהיה עסוק בתפקידים כללי-מחלקתיים, יטפל בכיתחו סמ"כ.

פלוגת החרמ"ש

כלי-הנשק המחלקתיים בלבד אינם מספיקים לפלוגת החרמ"ש, ויש להגביר את עצמת האש שלה. שני סוגי האש, החיוניים לפלוגת חרמ"ש אך החסרים בה, הם: אש "ארטילרית", תולות מסלול, בעלת טוח בינוני (3-7 ק"מ), אש נפיצה ועשן, ואש נ"ט רבת-עצמה וארוכת טוח מאש תותח בן 20 מ"מ, מקלע בינוני או מטול נ"ט. אולם כאן קיים קושי מכריע: בתחום ראיתו של המ"פ נמצאות בדרך כלל שתי מחלקות בלבד, ואילו מחלקה שלישית נמצאת בפרט-נוף סמוך, ורביעית — רחוק עוד יותר. במצב זה קשה לדרוש ממנו שליטה יעילה ומתמדת על יותר מארבע מחלקות חרמ"ש ויחידת-סיוע אחת.

לדעתי, זקוקה הפלוגה, לאש "ארטילרית" יותר מאשר לאש נ"ט, אם מבחינת תכיפות ההיזדקקות הטקטית לשני סוגי האש, ואם מכיון שעצמת האש הנ"ט של כלי-הנשק המחלקתיים גדולה בהרבה מעצמתם ה"ארטילרית", המיוצגת על-ידי המרגמות הקלות.

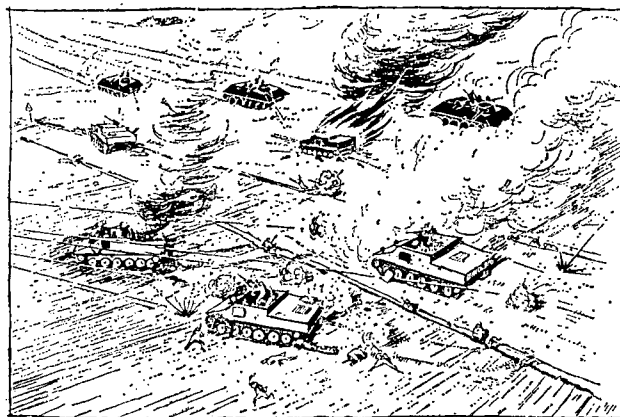
כלי הארטילריה המתאימים לפלוגה: צמד מרגמות בינור ניות מורכבות על נגמ"שים, בהם יש לראות חלק אורגני של הפלוגה.

גדוד החרמ"ש

גדוד חרמ"ש קבוע-תקן יורכב מ-4 פלוגות חרמ"ש; ממחלקה של מרגמות מתנייעות, ורצוי מאוד — גם מסוללת הוביצרים מתנייעים, המספקים לגדוד את הסיוע הארטילרי האורגני לו הוא זקוק (כתוספת למרגמות הפלוגתיות); ממחלקת נ"ט כבדה — צייד-טנקים ותול"רים מתנייעים — המספקים את עצמת הנ"ט הנחוצה לגדוד, ואשר איננה מצויה בפלוגותיו; ממחלקות נ"מ, סיור והנדסה, הרכבות על נגמ"שים והמספקות לגדוד את הסיוע החיוני לו בשטחים אלה. תקן כזה לגדוד חרמ"ש מקובל במרבית צבאות העולם. לא פירטנו כאן את הגורמים המשפיעים על תקן הגדוד ואת מבנה מפקדתו ויחידותיו הלוגיסטיות, משום שבמסגרת זו דומות הבעיות והפתרונות בכלל סוגי חילות-היבשה. הפתרונות המקיבלים והבדוקים,

לוש המוצעות: היא מסוגלת לתנועה-ואש עצמאית ביחס נאות של "מתקדם — מחפה", ויש לה סוגי האש בכמויות הדרושות לכך. תכולת הנגמ"שים הרגילה — 10 איש בכל אחד בערך — מבטיחה שמספר הרגלים המסתערים במחלקת חרמ"ש בת שלוש כיתות לא יפול בפועל מזה של מחלקת חי"ר רגילה, אשר התקן שלה גדול יותר.

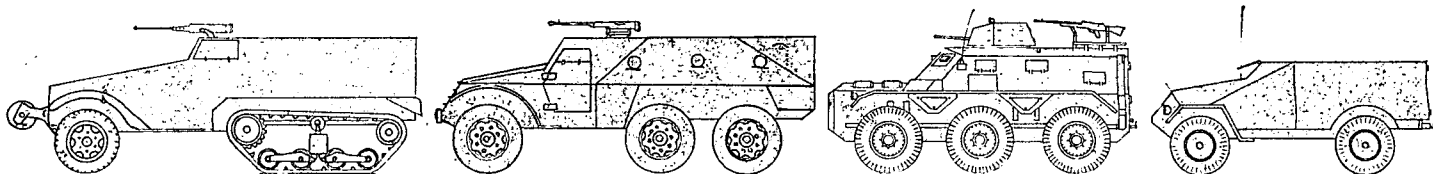
המחלקה "המשולשת" נוחה במיוחד לשליטה, ומפקדה יכול לנקוט, דרך קבע כמעט, את שיטת "חיקוי המפקד" (שיטת השליטה המהירה, הנוחה והפשוטה ביותר ביחידות קטנות). מספר האנשים הקטן ונוחיות השליטה ביחידה עושים אותה למהירה וגמישה לתנועה, לשינוי כיוון ולמעבר מתבנית-קרב אחת לשנייה.

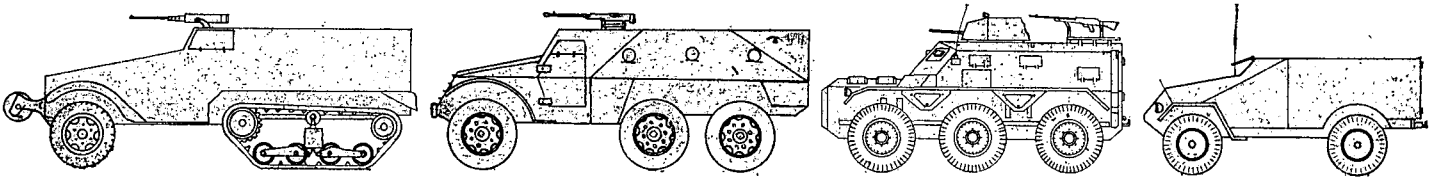

מחלקת חרמ"ש בקרב מגע

בעלי תפקידים במחלקת חרמ"ש: בעת לחימה משמשים מפקדי יחידות חרמ"ש — בדומה למפקדי שריון — בעת ובעונה אחת כמפקדי יחידתם וכמפקדי רכבם האישי. במחלקת החרמ"ש עומד בפני בעיה זו, באופן קבוע, המ"מ, ולכן ימצא לידו מפקד-הכיתה של נגמ"ש-המ"מ מ"כ שני, "הגור", יפקד על כיתת-החרמ"ש השניה, שתפעל בדרך כלל יחד עם המ"מ, ולעתים נדירות יותר — עם הסמל.

הסמל המחלקתי: אם במחלקת חי"ר יש צורך להשאיר את הסמל חפשי ולצרפו כל פעם לכוח משנה אחר — לפי התנאים המשתנים — מצב כזה איננו קיים כמעט במחלקת חרמ"ש. צירופי הכוחות במחלקה וסדרם בתבניות הקרב שלה חייבים להיות פשוטים ומהירים, כאשר לכל חייל מקום ותפקיד

● יחידת החרמ"ש מסוגלת להפעיל כל אחת מיחידות המשנה שלה בריזומנית באורח לחימה שונה. פרט לכך מסוגלת כל יחידה בפני עצמה לעבור במהירות מאורח-לחימה אחד למשנהו. מכאן אפשר לומר, שהצירופים הטקטיים הרבים והמגוונים ביחידת חרמ"ש עולים על אלה האפשריים ביחידת שריון או חי"ר מקבילה.

● יסוד רכב-הקרב-המשוריין, המצוי בחרמ"ש, עושה אותו לחיל התקפי בטבעו. כלומר: חיל המיועד בעיקר להתקפה.

● מהירותה וגמישותה הרבה של לחימת החרמ"ש הופכת למכרעת את תלותו של החיל במערכת-קשר מסועפת ונוחה ובטכניקות שליטה מפותחות. לכן חייב כל נגמ"ש להיות מצויד דרך קבע במכשיר קשר לטוחים ארוכים ולהפעלה תוך תנועה ובמכשיר מיטלטל לקשר בין הרגלים ובין הנגמ"ש. כש-הרגלים יורדים ללחימה רגלית.

החרמ"ש בשיתוף-פעולה

החרמ"ש, כחלק אורגני מיחידות ועוצבות היבשה הממונעות, משתף פעולה עם כל סוגי-החילות האחרים הכלולים בהן. עקרונות שיתוף-הפעולה בינו לבין ה"חילות המסייעים" — ארטילריה, הנדסה וכיו"ב — דומים בעיקרם לאלה של החי"ר והשריון, ולכן לא נזכרים פה, אלא נצטמצם בצורת שיתוף הפעולה העיקרית של החרמ"ש — בשיתוף חרמ"ש-טנקים.

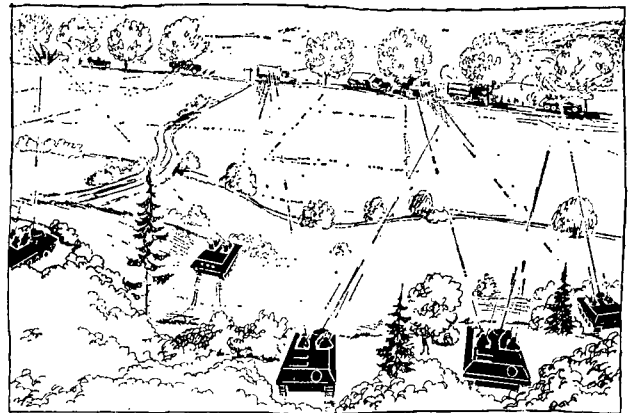
שיתוף-פעולה חרמ"ש-טנקים

בעת לחימה "זרימה", תוך תנועה, נופלת מעמסת הלחימה העיקרית על הטנקים, המתאימים לצרכיה יותר משאר חילות היבשה. במצב זה ניתן לראות את כל שאר החילית כמסייעים לטנקים. אולם בכל מצב, בו אין הטנקים מסוגלים לפתח לחימה-מהירה תוך-תנועה, מתבטא עיקר תפקידם במתן חיפוי לחרמ"ש או לחי"ר המסתערים. ברם, מקובל לחשוב, שהטנקים הם כלי-הלחימה העיקריים, בעוד החרמ"ש מסייע להם. מחשבה מוטעית זו מהווה מכשול, העומד בדרך הניצול המלא והנכון של כל האלמנטים המשולבים בצות חרמ"ש-טנקים (הטנק יכולתו גדונו ונוסו בפועל במידה רבה לעין ערוך מאשר החרמ"ש). רק לאחר הסרת מכשול זה — מטרה שניסה המאמר להשיג — יש טעם לדון בטכניקות המפורטות של שיתוף חרמ"ש-טנקים במצבי-הלחימה השונים.

בעיקר בשריון, יכולים לשמש בסיס לחישובי-תקן של גדוד החרמ"ש.

לחימת החרמ"ש

כצירוף אורגני של רכב-קרב-משוריין קל ורגלים, ולאור יעדיו של החרמ"ש, שלושה הם אורחי-הלחימה הבסיסיים שלו: הראשון — לחימה ברכוב — הרגלים לוחמים מעל-גבי הנגמ"ש הנע; השני — לחימה במשותף — הרגלים לוחמים מחוץ לנגמ"ש, אולם שניהם פועלים תוך הסתייעות הדדית צמודה; השלישי — לחימה רגלית בחיפוי — הרגלים פועלים כיחידת חי"ר לכל דבר, כאשר הנגמ"ש מחפה עליהם מעמדת-אש ניידת.

החרמ"ש במארב

אין אנו עוסקים כאן בניחות מפורט של עקרונות לחימת החרמ"ש והטכניקות שלו, אולם יש לעמוד על מספר נקודות עקרוניות וכלליות בלחימתו:

● החרמ"ש ישאף להילחם ברכוב, משום שאז יש באפשרותו לפתח תנופה מכסימלית. כאשר תנאי-הלחימה אינם מאפשרים לנגמ"שים תנועה מהירה, אין כל טעם להמשיך ולהילחם ברכוב. במקרה כזה עובר החרמ"ש ללחימה-במשותף. אם התנאים אינם מאפשרים גם לחימה במשותף, יעבור החרמ"ש ללחימה-רגלית בחיפוי, ואז מצטמצם יתרונו לעצמת חיפוי רבה יותר ואולי גם לאפשרות הסעת הרגלים בקטעים מסוימים.

